

Prinsengracht



# Prinsengracht

Th.M. Coleman

Van Th.M. Coleman verschenen eerder:

*ANDREAS*

*STOER*

*ONDER EEN DAK*

Columns op : [www.thmcoleman.com](http://www.thmcoleman.com)

Schrijver: Th.M. Coleman

Coverontwerp: Tim Breek

Auteursfoto: Philip Breek

ISBN: 9789465465395

© Th.M. Coleman

Freddie stapt in de intercity van Deventer naar Amsterdam. Het is niet druk zo halverwege de ochtend, ze kijkt de coupé op en neer en gaat dan op de eerste de beste vrije zitplaats zitten. De trein zet zich in beweging en ze staart uit het raam naar het landschap dat steeds sneller aan haar voorbijtrekt.

Schuin tegenover haar zit een jongen haar uitdrukingsloos te bekijken. Op zijn knieën heeft hij een behoorlijk grote lunchbox, het soort dat hongerige bouwvakkers gebruiken. Hij eet een bruine boterham met ontbijtkoek. Ze wendt haar blik af. Vanuit haar ooghoek ziet ze zijn hand op en neer gaan naar de broodtrommel en onbewust telt ze de boterhammen. Zoete koek, noemde haar moeder het altijd. Haar moeder, ze heeft geen zin om aan haar te denken. In gedachten ziet ze haar de ontbijttafel dekken voor de gasten in haar Bed & Breakfast. Gasten die verbazingwekkend genoeg maar bleven komen. Ze had zich altijd afgevraagd wat die mensen toch te zoeken hadden in de saaie landelijke omgeving waar ze opgegroeid is. Ja, wandelen en fietsen om daarna in het zitje in de tuin schuin onder haar slaapkamerraam hinderlijk te gaan zitten praten. Meer dan eens heeft ze hen vanachter haar gordijnen zitten begluren, zich afvragend of het steeds dezelfde mensen waren of dat die lui gewoon griezelig veel op elkaar leken.

De jongen is gestopt met kauwen. Zijn hand, met daarin een halve boterham, hangt in de lucht en hij vangt haar blik. Een paar seconden lang kijken ze elkaar aan. Freddie speurt haar geheugen af op zoek naar een grappige opmerking. Iets om het ijs te breken, om contact te maken. Een uitstekende

oefening voor die middag als ze tegenover een stel kritische, bijdehante studenten zit bij wie ze in het geveel moet komen. Ze moet zichzelf verkopen, want alleen als ze de leukste versie van zichzelf kan laten zien maakt ze kans op de studentenkamer. Als alles volgens plan verloopt en het geluk aan haar zijde staat zet ze vandaag de eerste stap naar een nieuw leven.

Het moment is voorbij, de jongen kauwt verder en ze wendt haar ogen af. Ze kijkt zonder te zien naar buiten, haar hoofd is vol gedachten over wat haar vandaag te wachten staat en onwillekeurig cirkelen de duimen van haar ineengevouwen handen op haar schoot.

Opeens gaat ze iets rechterop zitten, knijpt haar ogen samen en frons. Regent het nou? Haar blik gaat van de onwelkome regendruppels die op de ruit uiteenspatten naar haar uitpuilende rugzak naast zich op de bank. Er zit van alles in, maar helaas geen jas. Met toegeknepen ogen kijkt ze naar de natte weilanden en daarna naar de grauwe wolken erboven. Is het een korte hoosbui of moet ze straks op het station een parapluutje kopen? Ze wil zeker niet als een verzopen kat aankomen en bovendien heeft ze nog een aantal lange uren voor zich die ze van plan was buiten door te brengen.

Als ze haar mobiel uit het voorvakje van haar rugzak haalt om de Buienradar te bestuderen ziet ze dat Jasmijn haar geappt heeft. Het berichtje van haar vriendin bestaat uit één enkel woord, in hoofdletters geschreven: HUMOR. Freddie bijt op haar lip. Humor, ja dat is haar wapen, maar het is de vraag of studenten in Amsterdam haar net zo lollig vinden als haar vriendengroep in Deventer. De buienradar stelt haar gerust. De regen zal ze achter zich laten, ze treint richting het mooie weer. Ze grinnikt, het is wel een mooie metafoor.

‘Ik laat de regen achter me,’ ze prevelt zachtjes voor zich uit en stopt dan midden in de zin. Had ze het hardop gezegd?

Freddie doet haar ogen dicht en repeteert voor de zoveelste keer in gedachten haar verkooppraatje. In een paar zinnen zal ze zichzelf moeten voorstellen en de huidige bewoners van het studentenhuis zien te overtuigen dat zij de leukste huisgenote is die het best in de groep past. Ze heeft geen idee hoeveel concurrenten er vandaag op de hospiteerborrel komen, ze vreest veel. Kamers in het centrum van Amsterdam zijn gewild, maar helaas ook schaars.

Het zal de eerste keer zijn dat ze bij zo'n keuring komt opdraven en het is natuurlijk de vraag of ze de jackpot wint, ze weet maar al te goed dat er studenten zijn die keer op keer misgrijpen. Haar strategie is duidelijk, ze zal proberen ze aan het lachen te maken. Humor, ja ze heeft haar tactiek al uitentreuren met Jasmijn besproken. Ze wil zich niet anders voordoen dan ze is. Lol, dat is wat ze te bieden heeft. Ze gaat niet zitten slijmen en/of liegen dat ze lekker kan koken, desnoods voor de hele groep. Niets van dat alles. Ze wil gewoon een dak boven haar hoofd. In Amsterdam.

Een plotselinge zonnestraal glijdt over haar gezicht en ze opent haar ogen. Tot haar verbazing is de ontbijtkoekjongen verdwenen, ze heeft hem niet horen opstaan. Is ze even in slaap gevallen?

De omroepinstallatie in de trein kraakt en daarna wordt er in verschillende talen verteld dat eindpunt Amsterdam in zicht is.

Freddie doet alvast haar rugzak om en kijkt uit het raampje. Moderne appartementsgebouwen staan zij aan zij langs het IJ, tussen de gebouwen door vangt ze een glimp op van het water. Hoe cool zou het zijn om daar te wonen, maar zo'n appartement is veel te hoog gegrepen voor haar. Ze mag al blij zijn als ze straks een zolderkamertje in het studentenhuis kan bemachtigen.

Voetje voor voetje schuifelt ze met de meute op het overvolle perron mee richting roltrappen. In het station is het druk en

bruisend. Toeristen sjokken met rolkoffertjes of enorme rugzakken door de centrale hal, terwijl de gewone reizigers doelgericht het station uitlopen. Freddie heeft geen haast, pas om vijf uur mag ze haar opwachting maken, ze heeft nog een paar uur de tijd om rond te dwalen door de buurt waar ze hopelijk zal gaan wonen.

Voor het station blijft ze staan en kijkt om zich heen. Links en rechts lopen mensen haar in hoog tempo voorbij, maar ze verroert zich niet. Ze wil heel bewust genieten van dit moment. Vaak genoeg is ze met vriendinnen in Amsterdam geweest, maar dan was ze altijd op bezoek in de stad. Een toerist eigenlijk. Hopelijk verandert haar status binnenkort, misschien zelfs al vanmiddag. Inwoner van Amsterdam.

Freddie begint op haar gemak te wandelen. Ze hoeft niet op haar telefoon Google Maps te bestuderen, ze weet uit haar hoofd de route naar het studentenhuis. Ze heeft tijd zat, ze gaat de stad verkennen, om te beginnen de route van de universiteit naar haar eventueel toekomstige woonplek.

Het is warm, zo warm dat ze even stopt om haar pet uit haar rugzak te halen. Als ze even later haar spiegelbeeld in een winkelruit op het Damrak ziet, doet ze haar pet weer af. Ze lijkt wel zo'n gare backpacktoerist met die rugzak en die pet.

Al snel ergert ze zich aan de drukte en besluit de Universiteit even te laten voor wat het is. Ze heeft daar al eens rondgelopen en er zal zo begin augustus weinig te beleven vallen. De Intreeweek van de UvA is pas over twee weken, nog steeds heeft ze niet besloten of ze daar wel aan mee zal doen of niet. Veel zal afhangen van vanmiddag.

Via wat achterafsteegjes komt ze op de Singel. Ze slaat rechtsaf en wandelt de gracht af, slalomend om de Amsterdammertjes. Groot, duur en chic, de grachtenpanden op dit deel zijn prachtig. Bij de volgende brug slaat ze linksaf, blijft dan halverwege staan en kijkt om zich heen. Op het Damrak was het te druk en te toeristisch, hier is het dan weer

veel te stil. Plotseling kan ze zich niet voorstellen dat een studentenhuys aan een gracht ligt. Als zij rijk genoeg zou zijn om in zo'n statig grachtenpand te kunnen wonen, zou ze absoluut geen studenten naast zich willen hebben.

Ze wordt opeens nieuwsgierig en loopt in hoog tempo verder naar haar gracht, de Prinsengracht. Ook daar stopt ze midden op een brug, kijkt de gracht op en neer en knikt dan goedkeurend. De sfeer hier is anders, levendiger en minder deftig. Er liggen woonboten, ze realiseert zich dat dat het verschil maakt. Bovendien ziet ze wat terrassen, ook dat maakt het stukken gezelliger. Ze besluit naar het studentenhuys te lopen en daarna de onmiddellijke omgeving te gaan verkennen.

Ze loopt aan de verkeerde kant van het water. Tussen twee woonboten gaat ze aan de rand van de kade staan en kijkt naar de overkant. Welk pand zou het zijn? Dat huys met die scheve kozijnen? Of dat pand ernaast, dat iets uit de toon valt, een outsider tussen de smaakvolle trapgeveltjes?

Ze steekt de brug weer over en wandelt langs de gracht, onderwijl de nummers bestuderend. Ze had gelijk, het was het onopvallende pandje, een smal huys met een stenen trapje omhoog, aan weerszijden langwerpige ramen. Ze legt haar hoofd in haar nek en kijkt langs de gevel omhoog. Vier etages, zo te zien. Een snelle rekensom leert haar dat er op iedere verdieping twee kamers moeten liggen. Acht kamers, acht studenten. Ze fronst. Had ze niet begrepen dat er negen studenten wonen? Zou er ergens nog verstopt een extra kamer zijn? Op zolder misschien?

Ze schrikt als op de eerste etage een gordijn opzij wordt geschoven. In een reflex bukt ze zich en doet alsof ze haar veter vastmaakt. Met afgewend gezicht slentert ze zo nonchalant mogelijk verder en keert terug naar haar uitkijkpost aan de andere kant van het water tussen de twee woonboten.

Ze gaat op de kade zitten, haar benen bungelend over de rand  
en zet haar pet weer op. Ze tuurt naar de overkant.

Met één oog op de rij duiven op de half ondergelopen sloep naast hun woonboot buigt Berend zich over Sam om zijn riem los te maken. De hond heeft net zo'n hekel aan duiven als hij, musjes en meesjes laat hij opvallend genoeg met rust. Het zal niet de eerste keer zijn dat het beest achter de duiven aan gaat, ook al moet hij daarvoor half door het water rennen. Berend gaat voor hem staan en dirigeert de hond over de brede treeplank naar de voordeur. Voordat hij zijn sleutel kan pakken, rukt Martine de voordeur open, alsof ze op de uitkijk heeft gestaan. Dat blijkt ook zo, want ze troont hem meteen mee naar zijn werkkamer aan de andere kant van de woonboot.

‘Kijk,’ zegt ze en wijst, ‘ze zit er nog steeds.’

‘Wie?’

Hij volgt haar wijzende vinger.

Op de kade zit een meisje. Haar gezicht is niet goed te zien, ze heeft de klep van haar pet diep over haar ogen getrokken. Het is een meisje zoals zovele anderen. Sneakers, spijkerbroek met voor hem onbegrijpelijke scheuren op kniehoogte en een verrassend hagelwit T-shirt. Naast haar op de kade ligt haar rugzak. Ze eet een banaan en het lijkt alsof ze onafgebroken naar de overkant zit te staren. Hij blijft even naar haar kijken en hoopt dat ze haar bananenschil weer meeneemt, etensresten trekken ratten aan.

‘Ze zit daar al een uur,’ zegt zijn vrouw.

‘Lekker laten zitten.’

Hij loopt terug. In de keuken houdt hij zijn linnen tasje ondersteboven boven het aanrecht, een half volkoren en een zak witte bolletjes rollen eruit.

‘Ik ga nog even werken, ik eet wat later.’

Natuurlijk laat Martine het er niet bij zitten, daar is ze te nieuwsgierig voor. Hij bekijkt haar met een glimlach. Hoewel het haar vrije dag is en bovendien erg warm, ziet ze er smaakvol gekleed uit. Geen korte broeken of blote hemdjes voor zijn modebewuste vrouw.

‘Ze zit maar naar de overkant te kijken. Raar toch?’

Berend haalt zijn schouders op.

‘Driemaal raden waar ze naar kijkt. Ze zal wel een vriendje hebben in het studentenhuus. Of gehad hebben en houdt ze hem nu in de gaten.’

Martine kijkt van hem naar het studentenpandje aan de overkant en weer naar hem. Ze zegt niets.

‘Misschien controleert ze wel welke dames er naar binnen gaan. Weet jij veel. Ga je mee Sam?’

De hond spitst zijn oren en staat kwispelstaartend op. Gehoorzaam sjokt hij achter hem aan naar de werkkamer, waar hij op zijn gebruikelijke plekje op een kussen in de hoek gaat liggen. Berend klapt zijn laptop open en opent zijn mail. Hij kan zich er niet op concentreren. Voor zich ziet hij het meisje. Ze had iets stoers over zich en zag er zeker niet uit als een in de steek gelaten studente met gebroken hart.

Hij draait zich een kwartslag en kijkt naar de studentenflat aan de overkant. Hij is zelf ook student geweest en verbaast zich vaak over de weinige overlast die de jongens geven. Ja, met feestjes wil het nogal eens uit de klauw lopen, maar vergeleken met zijn eigen studententijd zijn ze redelijk braaf. Dat was bij zijn studentenflat wel anders. Afgezonderd aan de rand van Amsterdam, ver van de woonwijken, voelden ze zich vrij om los te gaan tijdens de vele uitbundige feesten. Niemand had last van geluidsoverlast, of het moesten mede-

studenten zijn die toevallig net zaten te blokken voor een belangrijk examen, of de koeien in de weilanden erachter.

Berend glimlacht als hij terugdenkt aan de wilde jaren op de studentencampus, maar dan roept hij zichzelf tot de orde en begint zijn mail te lezen. Al snel dwalen zijn gedachten echter weer af. Beelden van zijn eigen studententijd blijven voor zijn geestesoog dansen. In het studentenhuus aan de overkant wonen alleen jongens. Kakkers zijn het, balletjes, ongetwijfeld afkomstig uit welgestelde gezinnen. Hij draait zijn bureaustoel terug en kijkt uit over het water. Het is rustig aan de gracht. Hier en daar lopen plukjes toeristen, een vrouw laat haar hond uit. Zijn ogen dwalen over de ramen van het studentenhuus. Weinig te zien zo aan het begin van de middag, de vele gesloten gordijnen vertellen dat de helft nog slaapt. Hij rolt zijn bureaustoel naar achteren en werpt een blik door het zijraam. Ze zit er nog.

Ze heeft inmiddels haar pet afgezet, lang lichtbruin haar hangt in slordige plukken over haar schouders. Ze eet nu een appel en zit nog steeds rustig om zich heen te kijken. Opeens wordt hij net zo nieuwsgierig als Martine. Wat zit dat kind daar in godsnaam al die tijd te doen? Alsof ze voelt dat ze bekeken wordt, draait ze plotseling haar hoofd om en kijkt hem recht aan. Hij voelt zich betrap, zijn eerste impuls is om weg te duiken. Hij doet het niet, omdat hij weet dat hij zich dan een vieze oude man zal voelen die stiekem een meisje zit te begluren.

Hij steekt zijn hand op, ze zwaait zowaar terug. Dat is voor hem het sein om op te staan en poolshoogte te gaan nemen. Hij opent het klampaam en stapt over de rand het dek op.

‘Blijf,’ zegt hij tegen Sam die enthousiast met zijn voorpoten op de rand van het raam staat te kwispelen.

Opvallend genoeg is hij dus diegene die een praatje met haar gaat maken en niet Martine. Hij heeft geen idee waar ze is, waarschijnlijk zit ze een broodje te eten in de keuken.

In plaats van terug te lopen naar de treeplank waagt hij het kleine sprongetje naar de wal en loopt dan naar het meisje toe.

‘Wat zit je hier te doen?’ het klinkt wat agressief en zo bedoelt hij het natuurlijk niet.

‘Een appel te eten.’

Er valt een stilte. Met zijn handen in zijn zakken blijft hij naast haar staan en kijkt op haar neer. Was dit een lollig bedoeld antwoord of een signaal dat hij moet ophoepelen? Ze heeft haar appel op en legt het klokhuis naast de bananenschil. Hij zou een opmerking kunnen maken over vraatzuchtige ratten, maar hij beseft dat hij dan zal overkomen als een oude chagrijn. Om haar pols zit een rood elastiekje dat ze met een gewiekst gebaar in haar haar draait om een paardenstaart te maken. Hij twijfelt. Weglopen of doorvragen? Zijn nieuwsgierigheid wint het.

‘Ik woon hier,’ hij knikt naar zijn woonboot.

‘Cool.’

Ze glimlacht en klopt uitnodigend op de kade naast zich. Hij gaat naast haar zitten en laat zijn benen, net als zij, boven het water bungelen. Er scharrelt een meerkoetje tussen wat rommel die zich opgehoopt heeft onder de kaderand. Er drijft van alles, ziet hij nu. Het is weer eens hoog tijd dat hij met zijn schepnet het plastic eruit vist. Ook hij kijkt wat om zich heen. Het amuseert hem, nog nooit heeft hij zo op de rand van de kade gezeten. Samen kijken ze naar zijn woonboot. Hoe lang wonen zij er nu? Tien jaar? Elf jaar? Sam was nog een puppy, dus dat moet ongeveer tien jaar zijn.

‘Wat zit je hier te doen?’ vraagt hij nogmaals, ‘waar kijk je naar?’

‘De omgeving verkennen. Wil voelen of het me hier bevalt,’ ze klinkt vriendelijk en wekt niet de indruk dat ze zijn vragen ongepast vindt. Haar antwoord is raadselachtig en blijkbaar realiseert ze zich dat.

‘Kijk, daar aan de overkant is een studentenhuus.’

Hij knikt en wacht af. Is ze dan toch een verliefd meisje dat een beoogd vriendje bespioneert?

‘Vanmiddag moet ik daar opdraven bij een hospiteergedoe. En ik ben van plan te winnen.’

Hij kijkt naar de overkant en dan weer naar haar.

‘Worden we overburen. Leuk toch.’

Ze steekt haar hand uit.

‘Ik ben Freddie.’

Verbouwereerd schudt hij haar hand.

‘Berend.’

‘Berend? Wat een toepasselijke naam.’

Als hij haar niet begrijpend aankijkt wijst ze naar zijn woonboot.

‘Berend Botje ging uit varen.’

Hij schudt even zijn hoofd, haar snelheid van denken verrast hem.

‘Niet leuk?’

‘Mwah.’

Haar bravoure is even weg. Er verschijnt een zorgelijke rimpel op haar voorhoofd.

‘Ik wil ze vanmiddag aan het lachen maken. Alleen dan maak ik een kans.’

Hij kijkt haar onderzoekend aan en aarzelt. Moet hij haar uit de droom helpen?

‘Je weet dat er alleen jongens wonen toch?’

Ze staart hem aan.

‘Echt?’

Tegen beter weten in was hij een paar keer langs alle fietsenrekken gelopen. De rekken waren zo vol dat je je fiets nauwelijks kon stallen zonder een koplamp of een deel van je spatbord te beschadigen. Hij bekijkt de eindeloze rijen fietsen, het lijkt wel een fietsenkerkhof. Meer dan eens heeft hij toeristen er foto's van zien maken. Lekker Nederlands tafereel, het zal het goed doen bij het thuisfront in Amerika of Japan. Feit is: zijn fiets is weg. Hij kan zich nauwelijks voorstellen dat zijn afgeragde fiets aantrekkelijk genoeg was om te stelen. Hij had 'm natuurlijk niet als eerste in de rij moeten neergooien, daardoor was het waarschijnlijk een te gemakkelijk doelwit voor junks of studenten die even geen zin in lopen hadden.

Noodgedwongen gaat hij lopen. Slenteren. Hij zou sowieso al veel te laat zijn, dus is het zinloos nu opeens te gaan haasten. Hij schrikt op uit zijn overpeinzingen als iemand hem hard op zijn schouder slaat.

‘Dimitri, zin in een biertje?’

Achter hem staat Stefan, een jaargenoot en goeie vriend. Hij heeft hem de hele zomer niet gezien, zoals ieder jaar zat hij in Spanje om daar op een camping te werken. Eerlijk gezegd is hij wel nieuwsgierig naar al zijn verhalen, Stefan kennende heeft hij vast de meest bizarre avonturen beleefd. Hij twijfelt, maar schudt dan spijtig zijn hoofd.

‘Sorry man, ik moet naar huis. We hebben een hospiteerborrel en eerlijk gezegd moet ik daar echt wel even mijn neus laten zien.’

‘Alweer?’

‘Hoezo alweer?’

‘In juni kwam er toch ook al een kamer vrij bij jullie?’

Dimitri grinnikt. Opeens herinnert hij zich dat hij het hele hospiteerproces aan Stefan verteld had, inclusief sappige details en discussies onder zijn huisgenoten.

‘Klopt. Die kamer. Die gozer is alweer weg. Besloot een andere opleiding te gaan doen in Utrecht. Dus nu begint het hele circus van voren af aan.’

Hoewel hijzelf ook via een hospiteeravond aan zijn kamer gekomen was, staat dat hele hospiteren hem tegen. Hij herinnert zich nog heel goed hoe stressvol en zelfs vernederend hij het hele proces vond. Dat hij de uitverkorene bleek te zijn verbaast hem tot op de dag van vandaag. Hij had helemaal niet het gevoel dat hij veel indruk op zijn eventuele huisgenoten had gemaakt, maar kennelijk was er toch een klik want na twee rondes bleek hij zijn concurrent verslagen te hebben en kreeg hij met veel gevoel voor dramatiek de sleutel van zijn kamer overhandigd. Achteraf hoorde hij dat hij met één stem verschil gewonnen had. De eerste maanden probeerde hij er op slinkse wijze achter te komen wie tegengesteld had, maar zijn huisgenoten hadden een soort erecode opgesteld en hielden hun lippen stijf op elkaar. Het is niet belangrijk meer, hij woont er nu twee jaar en kan met zijn meeste huisgenoten redelijk goed opschieten, een aantal van hen zijn zelfs vrienden voor het leven geworden.

‘Dus ik ga ervandoor. Ik ben al veel te laat en heb waarschijnlijk de eerste schifting al misgelopen. Dat biertje gaan we snel doen.’

Met een zwaai van zijn hand loopt hij verder. Opeens krijgt hij toch haast. Mocht de stemming toevallig fiftyfifty zijn dan zou zijn stem weleens doorslaggevend kunnen zijn. De kamer die vrijgekomen is ligt op zijn etage, het is wel zo prettig als zijn nieuwe buurman een beetje te pruimen is.

Met twee treden tegelijk rent hij het trapje naar de voordeur op. Het is stil op de gang, waarschijnlijk is er binnen een kandidaat bezig zich uit te sloven. Vol verwachting stapt hij de gemeenschappelijke keuken binnen in de veronderstelling iemand tijdens zijn verkooppraatje te storen. De keuken is ruim en zoals altijd behoorlijk vies. Op het fornuis staan een paar vettige koekenpannen opgestapeld en ook de gootsteen staat vol vaat. Het aanrecht daarentegen is opvallend leeg, kennelijk heeft iemand toch de moeite genomen de vaatwasser te vullen. Het zonlicht dat schuin door de vuile ramen valt werpt schaduwen en grillige patronen op de smoezelige, geel geschilderde muren. Ze hadden het erover gehad. Poetsen en opruimen of laten zoals het was. Het werd het laatste, geen van allen had zin de keuken te gaan lopen schoonmaken en niemand zag daar het nut van in. De eventuele nieuwe bewoner moest indruk maken, niet zij.

De jongens hangen op de twee enorme banken, twee zitten er in de vensterbank en Daan zit bovenop de tafel, zoals altijd. In kleermakerszit zelfs.

Ze zijn met zijn zevenen, Derek is nog op vakantie, met hemzelf erbij zijn er dus acht stemmen. Van eventuele aspirant-bewoners geen spoor.

‘Gast! Waar bleef je nou?’

Dimitri kijkt de keuken rond. Er heerst een grafstemming.

‘Is er iemand overleden?’

Als niemand reageert op zijn flauwe opmerking beseft hij dat er inderdaad iets is. De spanning is om te snijden. Zijn medestudenten zwijgen. De één zit uit het raam te staren, een ander naar het plafond, wippend op zijn stoel met zijn handen in zijn nek gevouwen.

De neuspeuteraar zit uiteraard in zijn neus te poeren en dan slaat Boudewijn een diepe dramatische zucht.

‘We hebben twee kampen, dus jij kan een heel belangrijke rol spelen, maatje.’

‘Waar gaat dit over?’

‘De kandidaten.’

‘En?’

Bart neemt het woord.

‘We hebben de eerste drie eruit geknikkerd. Heb je niets aan gemist. We houden er nu twee over. En we zijn het niet met elkaar eens. Sterker nog, de pleuris is hier uitgebroken. Oorlog.’

Dimitri loopt verder de keuken in en gaat achterstevoren op een stoel zitten. Dit scenario, waarin zijn stem doorslaggevend zou zijn, had hij natuurlijk onderweg al bedacht. Hij begrijpt alleen niet waarom de sfeer zo gespannen is. Dit zal niet de eerste keer zijn dat de meningen over een nieuwe bewoner verdeeld zijn. Het lost zich altijd op. Bovendien hoeft je niet met iedereen bevriend te zijn.

‘Vertel,’ zegt hij.

Even blijft het stil en dan beginnen er een paar door elkaar heen te praten. De eerste overgebleven kandidaat heet Jeroen en is zonder problemen door de selectie gekomen. In een paar zinnen wordt een beeld van de jongen geschetst. Dimitri luistert en knikt. Lijkt hem een prima gozer.

‘Zijn tegenkandidaat heet Freddie,’ Thomas zegt het met een half lachje.

De stemming slaat om. Een paar jongens beginnen te grinniken. Dimitri wacht af, maar er volgt niet meer informatie. Half en half verwacht hij tromgeroffel wanneer er een toelichting komt. Hij kijkt onderzoekend van de één naar de ander.

‘Freddie?’ zegt hij, ‘dat klinkt als een personage uit een maffiaserie.’

Een aantal jongens wisselen veelbetekenende blikken.

Thomas springt op, slaat met zijn hand op tafel en zet dan zijn handen als een megafoon rond zijn mond.

‘Freddie is geen gangster,’ hij pauzeert even, het is duidelijk dat hij wil dat zijn woorden grote impact hebben.

‘Freddie is een MEISJE.’

De helft van de studenten begint boe te roepen, terwijl de andere helft op de tafel roffelt en joelt.

Dimitri kijkt vragend naar Bart en naar Thomas, zijn beste vrienden hier. Bart lacht een beetje schaapachtig, Thomas trekt een gekke bek. Opnieuw begint iedereen door elkaar heen te praten. Dimitri vangt links en rechts wat op, luistert naar argumenten voor en tegen en beseft dat ook hij een standpunt moet innemen. Hij denkt diep na. Het gaat er niet om of ze aardig is of niet. Een meisje in het jongensbolwerk, het lijkt hem niet zo’n goed idee. Er komen heel wat meisjes over de vloer, maar dit is wat anders. Zijn gedachten fladderen even naar Julia, zijn vriendin met wie hij een knipperluchtrelatie heeft. Sinds kort gaat het weer beter tussen hen, maar hij kan zich voorstellen dat ze niet dolenthousiast zal zijn bij het idee van een meisje met wie hij de badkamer moet delen. Hij snapt dat een aantal jongens dat juist een heel goed idee vinden, maar hij voorziet grote problemen. Het kan niet anders dan dat een meisje in hun midden de dynamiek zal veranderen. En zichzelf dan? Waarom zou ze in godsnaam in een studentenhuis met acht jongens willen wonen?

‘Ze komt uit een klein dorp in de buurt van Deventer,’ zegt Bart, alsof hij raadt waar zijn vriend over peinst, ‘haar vader is boer, haar moeder heeft een Bed & Breakfast aan huis.’

Bij die laatste toelichting begint een aantal jongens weer te lachen.

‘Ze heeft een mega probleem. Over drie weken beginnen de colleges en ze heeft nog geen kamer. En Deventer ligt nou niet echt naast de deur.’

‘Gelul. Ze hebben geen van allen nog een dak boven het hoofd, daarom komen ze hier. Jeroen bijvoorbeeld komt uit een dorpje in het Westland. Dat is geen argument,’ zegt Wout.

Wout is één van de oudste bewoners van het pand en heeft al heel wat bewoners zien komen en gaan. Hij is tegen, dat is wel duidelijk. Dimitri is ook tegen, maar hij kan niet ont-kennen dat hij nieuwsgierig is. Hoe is het mogelijk dat één of ander grietje uit een klein dorp in staat is in zo'n korte tijd tweespalt te zaaien in de zo hechte groep studenten?

‘Speelde ze de zielige kaart?’ vraagt Dimitri.

‘Nou nee,’ zegt Wout.

Dimitri is zich ervan bewust dat alle ogen nu op hem gericht zijn. Een simpel nee van zijn kant kan een einde maken aan de discussie. Jeroen zal de nieuwe aanwinst zijn en de rust zal wederkeren.

‘Ik wil ze toch allebei even zien,’ zegt hij.

Derek ligt languit op de bank met zijn hoofd aan de linkerzijde. Het is een strategisch goed gekozen plek, vanwaar hij ligt kan hij een deel van de keuken en de eerste paar treden van de trap naar de eerste verdieping zien. Hij houdt zijn ogen half dicht, zodat het van een afstand lijkt alsof hij slaapt. In werkelijkheid houdt hij zijn moeder in de gaten. Zou ze avondeten gaan maken? Lisa, zijn dertienjarige zusje, zit op haar kamer boven en kan ieder moment naar beneden komen huppelen omdat ze honger heeft. Als hij het bekende geluid van een aansteker hoort, draait hij zijn hoofd en kijkt. Ze staat met haar rug naar hem toe. Hij twijfelt. Naar de keuken gaan om te checken hoeveel glazen ze al op heeft, of zich van de domme houden en op de bank blijven liggen en af te wachten? Hij snakt zelf naar een biertje. Ze zijn een gezin van zuipers, zowel zijn vader als zijn moeder kunnen hem flink raken. Hij heeft zich vaak afgevraagd of het liederlijke zuipen de oorzaak of het gevolg is van de scheiding van zijn ouders. Hij schrikt op van het geluidje van zijn telefoon. Zijn moeder heeft het ook gehoord en kijkt nieuwsgierig om. In haar vingers een sigaret en een grote glas witte wijn. Hij kijkt op het schermpje en leest het appje van Wout, zijn huisgenoot, en fronst. Hoezo vraagt hij of hij aanwezig kan zijn bij het stemmen tijdens de hospiteerborrel? Hij zit toch op Sicilië. Hij wrijft zich vermoeid in zijn ogen. Nee, hij zit niet op Sicilië, niet geweest ook deze zomer. Hij wil alleen dat zijn medebewoners dat denken. In werkelijkheid heeft hij de hele zomer thuis rondgehangen om ervoor te zorgen dat zijn zusje een enigszins leuke vakantie heeft.

‘Gast! Zit nog op Sicilië,’ antwoordt hij.

Hij legt zijn telefoon naast zich neer, vouwt zijn armen onder zijn hoofd en gaat liggen nadenken. Wat kan het hem schelen wie de nieuwe bewoner wordt, de vrijgekomen kamer ligt niet op zijn verdieping en het is bovendien nog maar de vraag hoe lang hij er blijft wonen. Nu zijn pa met de noorderzon vertrokken is, is het nog maar de vraag of hij blijft dokken voor zijn dure studentenkamer.

‘De keuze is een gozer of een meisje. Je wilt toch zeker ook geen meid hier? Stem ff tegen haar.’

Met verbaasd opgetrokken wenkbrauwen leest Derek het antwoord van Wout. Een meisje? Waarom niet? Waarom wel? Het interesseert hem niet en hij besluit niet te antwoorden.

Een tijdje ligt hij met zijn ogen gesloten te luisteren naar de geluiden uit de keuken. Hij hoort de ijskast een paar keer open en dicht gaan, hij kan wel raden wat ze pakt. Op het moment dat hij denkt het klepje van het vriesvak te horen, springt hij op. Niet weer een diepvriespizza.

‘Mam?’

Hij leunt tegen de deurpost en observeert haar. Hoewel het hoogzomer is, heeft ze een sweatshirt met lange mouwen aan en een dikke joggingbroek. Ze lijkt niet van plan nog naar buiten te gaan om eventueel boodschappen te doen en hij weet dat er niet veel in huis is.

‘Wat zullen we eten?’ vraagt hij.

Hij heeft zichzelf aangeleerd zijn vragen zorgvuldig te formuleren om haar niet de gordijnen in te jagen. Hij weet dat als hij haar rechtstreeks vraagt of ze nog gaat koken ze meteen in de verdediging schiet en boosaardig wordt.

Ze kijkt hem aan en geeft geen antwoord. Haar blik is lodderig en hij weet hoe laat het is.

‘Zal ik even naar Albert Heijn gaan?’

Ze neemt een slok en maakt dan een wegwerpgebaar.

‘Ik heb geen honger. Bestellen jullie maar wat.’

Ze gaat aan de keukentafel zitten en begint op haar telefoon te scrollen. De boodschap is duidelijk: hij moet ophoepelen met zijn vervelende gezeur over avondeten. Derek is in tweestrijd. Hij zou even naar de supermarkt kunnen lopen om wat boodschappen te doen om daarna thuis een gezonde maaltijd in elkaar te flansen. Hij kan ook take-out bestellen. Op het moment dat hij Lisa de trap af hoort komen lopen besluit hij haar mee te nemen naar het eetcafé op het plein en zijn moeder alleen te laten met haar fles en haar pakje sigaretten. Over twee dagen zit hij weer in Amsterdam en hij moet wat afspraken maken met zijn zusje. Het voelt niet goed om haar achter te laten bij zijn depressieve moeder, maar hij heeft geen keuze.

‘Kom we gaan een hapje eten,’ zegt hij zo opgewekt mogelijk.

Lisa kijkt hem wantrouwend aan en probeert langs hem heen de keuken in te kijken. Hij pakt haar bij haar elleboog en dirigeert haar vastberaden naar de voordeur.

‘Sateetjes met frites,’ fluistert hij in haar oor, wetend dat die woorden genoeg zijn om haar mee te krijgen.

Het is druk in het eetcafé. Hij vindt een tafeltje achterin en bestelt een cola voor Lisa en een enorm glas bier voor zichzelf. Het is warm, hij heeft dorst en drinkt zijn bier zo gulzig op, dat er onderin het glas een dikke schuimlaag achterblijft. Meteen staat hij op om aan de bar een tweede glas te bestellen. Zou het in de genen zitten, dat mateloze innemen van alcohol? Terwijl hij wacht op zijn biertje kijkt hij over zijn schouder naar zijn zusje. Hij ziet dat ze zijn mobiel gepakt heeft en er een spelletje op begint te spelen. Hij kan het niet laten. Met een paar teugen drinkt hij ook het tweede glas leeg en steekt zijn vinger in de lucht voor een derde. Meteen voelt hij zich stukken beter. Hij besluit kleine slokjes van glas drie te nemen om het hoofd koel te houden. Hij moet met Lisa

praten en het zal een balanceeract worden. Aan de ene kant wil hij haar niet verontrusten, maar hij wil wel dat ze aan de bel trekt als het thuis niet goed gaat. Hij pakt twee menu's van de hoek van de toog en slalomt tussen de mensen terug naar zijn tafeltje.

Tot zijn schrik ziet hij dat Lisa geanimeerd aan de telefoon zit. Zijn telefoon wel te verstaan.

‘Wie is dat?’ sist hij.

Lisa houdt haar hand over de telefoon en mimet: ‘Ene Wout.’ Even sluit hij zijn ogen en grist dan zijn telefoon uit de hand van zijn zusje. Waarom belt die eikel? En hoe is het mogelijk dat hij precies belt op het moment dat hij even weg is en zijn zusje op zijn mobiel een spelletje zit te spelen?

‘Je moet mijn telefoon niet opnemen,’ snauwt hij naar haar. Meteen heeft hij spijt als hij ziet dat ze schrikt.

‘Wout, gast. Kan ik je zo even terugbellen,’ hij probeert zo relaxt mogelijk over te komen. Hij negeert het gesputter aan de andere kant van de lijn en verbreekt de verbinding. Eerst maar boven tafel zien te krijgen wat Lisa precies gezegd heeft om te voorkomen dat zijn leugentje over Sicilië uitkomt.

‘Wat heb je gezegd?’ vraagt hij, ‘heb je gezegd dat we in een eetcafé zitten?’

Lisa zit hem met open mond aan te kijken. Haar verwarring is compleet. Hij kan bijna raden hoe de radertjes in haar hoofd overuren maken als ze zich waarschijnlijk afvraagt wat ze in hemelsnaam verkeerd gedaan heeft.

Derek sluit even zijn ogen, hij wil deze twee werelden graag gescheiden houden.

‘Ik heb alleen gezegd dat jij wat te drinken stond te bestellen en toen kwam je er alweer aan,’ piept Lisa.

‘Verder niks?’

‘Nee.’

Hij reikt over de tafel, pakt haar hand en geeft er een geruststellend kneepje in.

‘Ik bel hem wel even terug. Hier, het menu. Kijk maar wat je hebben wil.’

‘Ik weet al wat ik hebben wil.’

‘Dan kijk je bij de toetjes. Ben zo terug.’

Derek kijkt het rumoerige café rond en besluit buiten te gaan staan bellen. Hij wil niet dat Wout aan de achtergrondgeluiden en stemmen kan horen dat hij gewoon in Nederland is. Hij vervloekt zichzelf dat hij gezegd heeft dat hij nog steeds op Sicilië zit, waarom maakt hij het leven altijd zo ingewikkeld?

Buiten kiest hij een rustig plekje. Hij denkt aan Wout. Hij denkt aan het studentenhuus, aan zijn medebewoners. Hij is met niemand echt bevriend en probeert altijd zoveel mogelijk zijn eigen gang te gaan. De meesten laten hem met rust. Is dat omdat ze zijn behoefte aan privacy respecteren of vinden ze hem simpelweg saai en oninteressant? Hij staart naar zijn telefoon, twijfelend. Waarschijnlijk belt Wout over de nieuwe bewoner en hoopt hij hem het neekamp in te sleuren. Hij neigt ernaar om voor het meisje te stemmen, al was het alleen maar om Wout te dwarsbomen. Hij mag hem niet echt.

Een stel meisjes komt druk kletsend voorbij. Hij wacht tot ze buiten gehoorsafstand zijn en klikt dan zijn telefoon aan. In een opwelling belt hij Bart en schrikt als hij onmiddellijk opneemt.

‘Derek, jongen whatsapp?’

Derek grijnst. Bart is wel ok. Godzijdank woont hij op zijn etage en deelt hij de badkamer met hem. Opeens heeft hij weer zin om terug naar Amsterdam te gaan en zijn oude leventje op te pakken. Rustig alleen op zijn kamer, zonder gezeik aan zijn hoofd. Beetje studeren, beetje blowen, biertje erbij.

‘Wout valt me lastig. Volgens mij gaat het over de stemming voor een nieuwe bewoner. Jongen of meisje? Wat moet ik antwoorden?’

Bart begint te lachen.

‘Wat je wilt, maar het maakt niet uit. Ik heb genoeg voorstemmers voor het meisje bij elkaar gesprokkeld, alleen weet Wout dat nog niet. We gaan straks stemmen. Ze heet Freddie en ik heb het idee dat de sfeer hier er enorm op vooruit zal gaan.’

Derek weet genoeg. Hij beëindigt het gesprek met de belofte donderdag weer terug in Amsterdam te zijn. Dan belt hij Wout.

‘Ik stem voor een meisje.’

Berend had haar nagekeken. Haar rugzak hing nonchalant over haar linkerschouder, ze had de duim van haar rechterhand in het lusje van haar spijkerbroek gehaakt. Ze had ergens iets jongensachtigs over zich, maar tegelijkertijd ook weer niet.

‘Ik ga even rondsnuffelen in de buurt.’

Ze had het opvallend opgewekt gezegd. Na de eerste schrik, toen ze beseft had dat haar kans op een kamer in het studentenhuus erg klein was, had ze zich wonderwel hersteld.

‘Wat een ouderwets gedoe, een huis voor alleen jongens. Hoog tijd dat daar verandering in komt.’

‘Het zijn corpballen, altijd conservatief,’ had hij schouderophalend geantwoord.

‘Kakkers dus, nou ik zit daar niet mee. Ik ga ze inpakken.’ Glimlachend had hij haar strategie aangehoord. Ze had een aantal leuke anekdotes ingestudeerd, voornamelijk verhalen over haar moeder die kennelijk een nogal oubollige Bed & Breakfast runde op het platteland. In haar verhalen kwam die moeder er niet bepaald goed vanaf, maar ze kon er zonder meer leuk over vertellen. Natuurlijk ging ze het niet redden. Al zouden alle studenten onder de tafel liggen van het lachen, ze was en bleef een meisje.

‘Succes,’ had hij gezegd toen ze aanstalten begon te maken om de buurt te gaan verkennen, ‘doe mij een lol. Loop straks nog even langs. Ik wil wel weten hoe het afloopt.’

Met die belofte was ze vertrokken. Terwijl hij haar nakeek had hij zich afgevraagd wat ze eigenlijk ging studeren. De Kleinkunstacademie zou wel iets voor haar zijn of de

Theaterschool, maar ook wat dat betreft zou ze een vreemde eend in de bijt zijn in het studentenhuus. Hij kon zich gemakkelijk voorstellen wat de jongens studeerden, waarschijnlijk Rechten of Geneeskunde of misschien International Business.

Berend richt zijn aandacht weer op zijn scherm. Hij heeft kostbare tijd verloren met het amusante gesprek met het meisje, de deadline hangt nu als een donderwolk boven zijn laptop.

‘Ben je opgeschoten?’

Zoals altijd praat Martine door een kleine kier van de deur, alsof hem dat op die manier minder stoort. Hij wenkt haar naar binnen.

‘Niet echt, maar dat is mijn eigen schuld.’

Ze leunt tegen de deurpost. Haar wenkbrauwen gaan vragend omhoog.

‘Hoezo?’

‘Dat meisje op de kade. Ik ben even een praatje met haar gaan maken.’

Martine slaat haar armen over elkaar heen en kijkt hem nieuwsgierig aan. Hij voelt de behoefte uit te leggen waarom hij op haar is afgestapt.

‘Ze zat eerst een banaan te eten en daarna een appel en ik heb haar even gevraagd de schillen niet in de gracht te gooien in verband met de ratten.’

Hij kan haar moeilijk vertellen dat hij zich betrappt voelde omdat hij haar had zitten bekijken. Zo’n man is hij niet en hij wil evenmin dat zijn vrouw dat denkt.

‘Ik zag haar lopen,’ zegt Martine.

Ze loopt zijn werkkamer verder in.

‘Ik was even naar de Albert Heijn en zag haar bij de bakker naar binnengaan.’

Berend knikt. Dat verklaart waarom ze er niet bij kwam staan tijdens zijn onderonsje met Freddie, ze was er simpelweg niet.

‘Heb je gevraagd waarom ze daar zo idioot lang zat?’

‘Ja, ik heb even met haar gekletst. Ze zat inderdaad naar het studentenhuus aan de overkant te kijken. Ze beweerde een afspraak te hebben voor een hospiteerbijeenkomst.’

Berend steekt zijn hand op als Martine hem in de rede wil vallen.

‘Ik weet wat je gaat zeggen. Jongens, alleen maar jongens daar. Ik heb haar maar even uit de droom geholpen.’

Martine werpt een blik op de overkant.

Hij rolt met zijn bureaustoel weer terug naar zijn laptop, hij moet dat artikel nu echt afronden, hij verwacht ieder moment een boos telefoontje van de redactie. Hij gebaart naar zijn laptop.

‘Ik ga weer aan de slag.’

Martine schudt haar hoofd alsof ze ontwaakt uit een trance en loopt naar de gang. Pas als ze de deur achter zich gesloten heeft bedenkt hij dat hij ook had moeten zeggen dat Freddie misschien nog wel even langskomt om te vertellen of ze de kamer krijgt of niet.

Hij richt zijn aandacht weer op zijn scherm. Twee uur lang werkt hij geconcentreerd door en mailt dan een eerste versie van zijn artikel naar de krant. Hij neemt de tijd om wat dringende e-mails weg te werken en net als hij zijn laptop dicht wil klappen, wordt hij gebeld. Het is Luuk, een bevriende collega van de sportredactie die, zoals bijna iedere week, vraagt of hij zin heeft in een voetbalwedstijd in het weekend. Berend aarzelt, het aanbod is verleidelijk, maar het staat hem vaag bij dat hij Martine beloofd heeft de zondag vrij te houden. Hij graaft diep in zijn geheugen, maar weet niet meer wat ze van plan was te gaan doen.

‘Volgende week graag.’

Als hij het gesprek beëindigd heeft hoort hij stemmen in de gang. Met zijn hand op de deurklink luistert hij aandachtig. Is dat Freddie? Nieuwsgierig naar de afloop stapt hij zijn kamer

uit. Martine staat in de deuropening tegen de deurpost geleund, voor haar staat Freddie met haar rugzak aan haar voeten.

‘Dames,’ groet hij.

‘Wil je niet even binnenkomen,’ vraagt Martine met een uitnodigend gebaar.

Gastvrij als ze is, staat bij haar altijd de deur wagenwijd open voor wie dan ook. En zo zit dat meisje van de kade opeens bij hen aan de keukentafel.

‘Thee?’

Martine zet de cooker aan en pakt een pak Bastognekoeken uit het keukenkastje en begint aan de verpakking te pulken.

‘Geef maar,’ zegt Freddie en strekt haar hand uit.

Ze pakt de koekjes aan en trekt het rode lintje eraf, een vloeiende beweging waarmee ze verraaft weleens een pakje sigaretten geopend te hebben.

‘Wil je ook thee?’ vraagt Martine.

Eerlijk gezegd heeft hij liever een biertje, maar om haar een plezier te doen besluit hij mee te doen met de thee. Hij knikt, schuift een stoel onder de tafel vandaan en gaat tegenover Freddie zitten. Ze zit onderuitgezakt op haar stoel en propt een koekje in haar mond. Haar rugzak staat naast haar, voor zich op tafel ligt haar pet.

‘En?’

Ze haalt haar schouders op en maakt een wapperend gebaar om aan te geven dat ze eerst haar mond wil leegmaken.

‘Je had gelijk,’ zegt ze uiteindelijk, ‘alleen maar jongens daar.’

‘Waarom hadden ze je dan uitgenodigd?’

Freddie grinnikt.

‘Een misverstand. Ze dachten dat ik een jongen was. Ik ben via via op hun lijstje terecht gekomen en zij dachten: Freddie, dat is een jongen.’

‘Dat is toch ook een jongensnaam,’ Martine zet drie bekers thee op tafel en schuift aan.

‘Ik heet Frédérique. Een beetje een truttennaam toch? Ik ben mezelf Freddie gaan noemen. Niemand noemt me Frédérique. Ja mijn moeder, duh.’

Berend bekijkt haar. Is ze zo stoer en authentiek of speelt ze een rol? Vooralsnog lijkt ze geen rol te spelen, ze zit volkomen op haar gemak en zelfverzekerd bij hen aan tafel.

‘En nu?’ vraagt hij.

‘Ze zijn aan het nadenken. Ik hoop dat ik een ronde verder ben. Ze gingen overleggen en ik moest in de buurt blijven voor het geval ik nog in de race blijf. Daarom hang ik hier nog steeds rond. Ik hoop dat ze snel bellen.’

Martine zit met een geamuseerde blik naar Freddie te kijken.

‘En wat ga je doen als ze je afwijzen?’ vraagt ze.

Freddie antwoordt niet meteen. Ze staart met een peinzende uitdrukking op haar gezicht in haar mok thee en kijkt dan op.

‘Dan heb ik een groot probleem.’

‘Je weet dat er aan de randen van de stad grote studentencomplexen zijn?’ vraagt Berend, ‘ik heb op Uilenstede gestudeerd, dat ligt op de grens met Amstelveen.’

Freddie trekt een vies gezicht.

‘Aan de rand van de stad? Je bedoelt met landelijk uitzicht over de weilanden en koeien? Nou nee. Ik wil echt in het centrum wonen. Ik kom uit een klein dorpje bij Deventer en heb in mijn leven...’

Ze stopt midden in haar zin als haar telefoon afgaat. Ze luistert even en springt dan op.

‘Yes! Een ronde verder. Of ik even terug kan komen.’

En dan is ze weg. Even is het stil in de keuken. Martine kijkt haar met een verbouwereerde uitdrukking op haar gezicht na.

‘Hoe heeft ze dat nou voor elkaar gekregen?’

Freddie steekt niet meteen over naar de overkant. Ze loopt bewust een stukje de gracht af en gaat halverwege de volgende brug tegen de reling staan leunen, uit het zicht van het studentenhuus en woonboot. Voor de tweede keer die middag belt ze Jasmijn en schiet in de lach als haar vriendin razendsnel opneemt, ze ziet haar voor zich, ongetwijfeld languit op bed, scrollend door Insta.

‘Hey.’

‘Ben door naar de volgende ronde!’

‘Oh echt?’ de stem van Jasmijn schiet omhoog, ‘wow, dat had ik niet verwacht. Men only zei je toch?’

‘Ja, nou ja mannen. Jongens zijn het, een beetje bravo’s.’

‘Zit je straks niet tussen acht geilneven?’

Freddie draait zich om en kijkt een rondvaartboot na die onder de volgende brug doorvaart. Het moeten wel hele zweterige toeristen zijn in die boot, de ramen zijn beslagen. Ze denkt na over het commentaar van Jasmijn. Acht geilneven? In gedachten gaat ze terug naar haar eerste gesprek. Zaten er wellustige, opgewonden mannetjes tussen? Vieze kereltjes? Het was haar niet opgevallen, ze was vooral gefocust geweest op haar eigen verkooppraatje. En dat ging goed. Op het moment dat er een paar begonnen te grinniken had ze het idee dat ze aan de winnende hand was. Helaas waren niet alle studenten haar goedgezind, er zaten er een paar bij die haar nogal sceptisch, ja zelfs spottend hadden zitten opnemen. Ze had in de loop van hun kruisverhoor verschillende tactieken geprobeerd. Tegen eentje, heette hij niet Bart, had ze zo verleidelijk mogelijk geglimlacht. Ene Wout